

Pradžia

Uasara Didžiojoje girioje šėlo visu smagumu: ore kvėpėjo nokstančios uogos, žydinčios gėlės, saulėje įkaitę samanos ir spygliai. Norėjosi ir beprotiškai siautėti, ir ramiai gulėti ant žolės, žvelgiant į cukraus vatos debesis danguje – visko visko ir dar daugiau vienu metu. Tarsi patekai į minkštą, jaukų burbulą ir jame riedi nuo ankstyvo ryto iki vėlyvo vakaro. Ach, taip būdavo kasmet, tačiau mažiesiems meškiams atrodė, kad dar niekada džiaugsmas nebuvo toks visa aprėpiantis, o kvapai tokie stiprūs. Tik seni meškiai lingavo galvas ir supratingai šypsojosi: taip buvo prieš šimtus metų, taip bus ir po šimtų metų.

Didelis mažųjų nerimas

Bet septyniems mažiems meškiams ši vasara išties kitokia. Solė, Mija, Aja, Lukas, Arnoldas, Trezoras ir Benediktas ką tik baigė darželį. Jų laukia mokykla. Ir smagu, ir neramu. Tarsi ledus užgertum karšta arbata ir burnoje būtų ir šilta, ir šalta. Taip ir meškiams. Vieną akimirką jie džiūgauja:

- Valio! Pagaliau!
- Atia, darželi!
- Mes jau beveik pirmokai. Kaip kietai!

O kitą akimirką jau nerimauja:

- Jau geriau niekas nesikeistų...
- ...gal ir nebuvo tame darželyje taip blogai...
- ...gal net visai gerai ten buvo...

Mano močiutė sako:
žodžių yra mažiau
nei jausmų,

kaip medžių
yra mažiau
nei lapų.

– Ar girdėjote, kad mokykloje negalima kūliais verstis?

– Siaubas! Negali būti!

Meškiai vis rečiau žaidžia, vis dažniau dalinasi klausimais ir gandas. Arba dar keisčiau – susėda rateliu ir tyli. Per vieną tokį pasisėdėjimą Trezoras prisiminė:

– Mano močiutė sako: žodžių yra mažiau nei jausmų, kaip medžių yra mažiau nei lapų.

– O ką tai reiškia? – nesuprato Lukas.

– Matyt, ne visada galima rasti žodžių apie tai, kaip tu jautiesi, – spėjo Aja.

– Arba, kaip dėdė Jeronimas sako, per audrą žuvys nekimba, – pridūrė Benediktas.

– Mhm... mmmmm... – nutęsia meškiai.

Ir visi dūsauja taip, kad net smilgos linguoja. Tarsi žalia jūra banguotų. Bet meškiai suka galveles ir šito nė nepastebi.

